

Arrest

nr. 120 131 van 5 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX, loco advocaat B. SOENEN, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 25 januari 2010 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 april 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot

verblijf, in toepassing van artikel 9bis van Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 6 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.01.2010 werd ingediend en op 15.12.2011 en op 11.12.2012 en op 14.03.2013 werd geactualiseerd door :

[J.M.] [...]

nationaliteit: Afghanistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2006 onafgebroken in België zou verblijven; hij in de Belgische maatschappij geïntegreerd zou zijn, hij goed Nederlands zou spreken en hij taallessen en cursussen inburgering zou hebben gevolgd en hij een vriendenkring zou hebben op- en uitgebouwd en hij ter staving deelcertificaten van een module in de basiseducatie en deelcertificaten van de opleiding Nederlands tweede taal en een certificaat van de opleiding in de basiseducatie, een attest cursus maatschappelijke oriëntatie, een getuigschrift caw Artevelde in verband met de gevolgde cursus 'Leven in België', een attest van Groep Intro in verband met de gevolgde cursus Talent ID' en geloofsbrieven van leerkrachten Nederlands voorlegt; hij een verklaring van mogelijke tewerkstelling op zak zou hebben en hij loonafrekeningen voorlegt; de leraars lovend zouden zijn over de prestaties van betrokkene en zij zouden aangeven dat hij zich positief in onze maatschappij zou wensen te integreren; hij in 2007 in het Klein Kasteeltje zou hebben verbleven en hij nadien één jaar financiële steun van het ocmw Maarkedal zou hebben ontvangen en hij ter staving een attest verblijf Klein Kasteeltje dd. 30.04.2008 en een attest van steunverlening dd. 20.11.2009 van het OCMW Maarkedal voorlegt en hij getuigenverklaringen aan het dossier toevoegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en hij ter staving loonfiches voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandighe[i]d[...] aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 03.05.2006, werd afgesloten op 09.08.2006 met de beslissing 'Oude asielpcedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 10.08.2006. Zijn tweede procedure, ingediend op 23.10.2006, werd afgesloten op 31.10.2006 met de beslissing 'Oude asielpcedure - weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Zijn derde aanvraag, ingediend op 13.11.2006, werd afgesloten op 24.11.2006 met de beslissing 'Oude asielpcedure - weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Zijn vierde aanvraag, ingediend op 19.04.2007, werd afgesloten op 29.04.2008 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vijfde aanvraag, ingediend op 26.06.2008, werd afgesloten op 30.06.2008 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. De zesde procedure, ingediend op 11.07.2008, werd afgesloten op 17.07.2008 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Zijn zevende asielaanvraag, ingediend op 01.08.2008, werd afgesloten op 04.08.2008 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. De achtste aanvraag, ingediend op

11.08.2008, werd afgesloten op 24.10.2008 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Zijn negende aanvraag, ingediend op 08.08.2012, werd afgesloten op 29.03.2013 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan drie maanden voor de eerste aanvraag, negen dagen voor de tweede procedure, twaalf dagen voor de derde aanvraag, iets meer dan één jaar voor de vierde procedure, vijf dagen voor de vijfde asielaanvraag, zeven dagen voor de zesde asielpcedure, vier dagen voor de zevende aanvraag, iets meer dan twee maanden voor de achtste procedure en minder dan acht maanden voor de negende aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat de situatie in Afghanistan onveilig zou zijn, waardoor een terugkeer onmogelijk zou zijn. Hierbij wordt er verwezen naar informatie afkomstig van de Verenigde Naties, een rapport dd. 23.02.2007 van The Center for Strategie and International Studies, rapporten van Amnesty International, het Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar andere rapporten. Ook het UNHCR zou stellen dat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zou zijn gezien de schending van de Mensenrechten.

Wat betreft de verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan en naar de rapporten; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 juli 2007, nr 1.018).

Betrokkene haalt aan dat de Belgische Staat de principes vervat in het EVRM dient te respecteren en beroept zich op artikel 3 en artikel 8 EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene specificeert verder niet welke artikels van het EVRM er geschonden zouden worden.

Wat betreft het aangehaalde element dat er rekening zou moeten worden gehouden met de traditionele en uitgebreide familie, alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam in Afghanistan aangezien die de belangrijkste beschermingsmechanismen zouden vormen voor het individu en betrokkene niet meer zou terechtkunnen bij zijn familie, clan en stam, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Afghanistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de

opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land en hij de aanvraag niet in Afghanistan zou kunnen indienen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De bevoegde Belgische ambassade om een aanvraag artikel 9.2 in te dienen, bevindt zich in Islamabad (Pakistan). Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet naar Pakistan zou kunnen begeven teneinde een aanvraag in te dienen bij de bevoegde autoriteiten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde zou betekenen en dat hij tot op heden nog geen enkele veroordeling zou hebben opgelopen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen wordt.

[...]

Aan iedere administrati[e]ve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Inderdaad.

[...]

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij vraagt zich ten stelligste af hoe zijn aanvraag als onontvankelijk kan beschouwd worden.

Inderdaad.

[...]

Allereerst, de Raad van State heeft duidelijk gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een

arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval van overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424,03/10/2001).

[...]

In casu heeft de verzoekende partij verwezen naar het feit dat hij (op het ogenblik van de aanvraag zijnde 25/01/2010) meer dan 4 jaar en 8 maanden in België verbleef.

- Ondertussen is de verzoekende partij ingevolge de lange behandelingstermijn al meer dan 7 jaar in België.

- De verzoeker was niet alleen 26 maanden in asielpcedure.

- De verzoeker was ook - en dit wordt door de verwerende partij compleet genegeerd - meer dan 4 jaren en 6 maanden in het bezit van een immatriculatie-attest A ingevolge de procedure 9ter Vreemdelingenwet. Het annulatieberoep tegen de weigering is nog steeds hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een uitwijzingsbeslissing [werd] pas op datum van 06/05/2013 genomen.

- De verzoeker was dus op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds in het bezit van zijn immatriculatie-attest A.

Voorts verwees de verzoekende partij naar de geslaagde integratie en de onveiligheidssituatie in Afghanistan.

[...]

Het is in het licht van de wetgeving en de rechtspraak niet meer dan redelijk om te aanvaarden dat de aanvraag van de verzoeker ontvankelijk is.

Hij was immers zowel ten tijde van de aanvraag als ten tijde van de beslissing gerechtigd tot verblijf en tevens kan hij zich terecht baseren op de volgehouden inspanningen van integratie.

Het kan dan ook niet redelijk gemotiveerd worden dat een vreemdeling die gerechtigd is tot weliswaar voorlopig) verblijf, geen aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet mag indienen bij de gemeente van verblijf.

Niet alleen op het ogenblik van de aanvraag van de humanitaire regularisatieaanvraag verbleef de verzoekende partij legaal in België, gelet op het immatriculatie-attest A, doch ook bijna gedurende de gehele behandelingstermijn van de humanitaire regularisatieaanvraag, gelet op de ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de medische regularisatieaanvraag en het feit dat een laattijdige uitwijzingsbeslissing slechts werd genomen NA de beslissing in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Een ontvankelijkheidsbeslissing en bijgevolg een afgifte van een immatriculatieattest machtigt de betreffende personen tot tijdelijk verblijf in het Rijk.

Derhalve, naast de manifeste schending van de motiveringsplicht heeft de Dienst Vreemdelingenzaken overduidelijk het redelijkheidsbeginsel geschonden.

In 1981 stelde Professor SUETENS reeds dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het

vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het weze opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren.

- In casu heeft de verzoekende partij zijn aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend wanneer hij nog gerechtigd was tot verblijf.

- Ondertussen is de verzoekende partij ingevolge de lange behandelingstermijn al meer dan 7 jaar in België.

De verzoeker was niet alleen 26 maanden in asielprocedure.

- De verzoeker was ook - en dit wordt door de verwerende partij compleet genegeerd - meer dan 4 jaren en 6 maanden in het bezit van een immatriculatie-attest A ingevolge de procedure 9ter Vreemdelingenwet. Het annulatieberoep tegen de weigering is overigens nog steeds hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een uitwijzingsbeslissing pas op datum van 06/05/2013 genomen.

- De verzoeker was dus op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds in het bezit van zijn immatriculatie-attest A.

- De bestreden beslissing is bijgevolg genomen op een ogenblik dat de verzoekende partij nog een verblijfstitel had.

- Toch zou de bestreden beslissing, na meer dan 3 jaren behandelingstermijn, inhouden dat de verzoekende partij ondanks zijn verblijfsrecht, zijn aanvraag in het land van herkomst moeten indienen.

Het is duidelijk dat er een kennelijke wanverhouding is.

[...]

Meer nog, in concreto kan waargenomen worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet niet ontvankelijk kan verklaren omdat "de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen."

- Er kan evenwel waargenomen worden dat de verzoekende partij wel degelijk zowel op het ogenblik van de aanvraag als op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in het bezit was van een verblijfstitel, zijnde een immatriculatie-attest A.

Dit impliceert derhalve dat hij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet heeft ingediend toen hij nog verblijfsgerechtigd was én eveneens dat de beslissing in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd genomen toen hij nog steeds verblijfsgerechtigd was.

- De bestreden beslissing kan bijgevolg onmogelijk bogen op een deugdelijke, draagkrachtige motivering gezien deze niet precies is en gebaseerd is op foutieve feitelijke gegevens.

- Het komt zelfs enigszins bedrieglijk voor omdat de verwerende partij de legale verblijfsduur van de verzoeker, in totaal meer dan 5 jaren (asiel én 9ter) compleet en dit op bewuste wijze negeert.

Het is algemeen aanvaard dat een motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Aangezien de verzoekende partij in strijd met de bestreden beslissing wel degelijk in het bezit was van een verblijfsrecht kan de beslissing niet buigen op [een] juiste feitelijke basis.

De beslissing schendt dan ook de materiële en formele motiveringsverplichting.

[...]

Het is verder zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

a)

Meer nog, er werd aan het Vlaams Minderheden toegezegd dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009. in ieder geval voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

(Zie <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=85>)

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element dat beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

De verzoekende partij voldoet aan de instructies van 19/07/2009.

Inderdaad, de verzoekende partij heeft meer dan 5 jaren legaal verbleven in België.

Dit betekent derhalve dat conform de belofte van de Staatssecretaris hun aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet minimaal ontvankelijk is.

c)

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt bijgevolg af van haar vaste gedragslijn, waardoor het vertrouwensbeginsel wordt geschonden.

d)

De verzoekende partij hekelt eveneens de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Inderdaad.

Er kan niet anders dan vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken een weigering 9bis Vreemdelingenwet heeft genomen, na meer dan 3 jaren behandelingstermijn.

Ondertussen heeft de verzoeker meer dan 5 jaren verblijfsrecht gehad.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar macht misbruikt aangezien de beslissing manifest onredelijk is.

De Dienst Vreemdelingenzaken wacht het resultaat in de andere procedures af, om dan eenvoudig te concluderen dat in de andere procedures een negatief resultaat werd behaald en dat er op heden geen buitengewone omstandigheden meer aan de orde zouden zijn.

Er dient benadrukt te worden dat de verzoeker gedurende volgende periodes legaal in België verbleef:

- tijdens de asielprocedure ;

- tijdens de medische regularisatieaanvraag én dit tot op het betekenen van de uitwijzingsbeslissing dd. 06/05/2013.

!! In totaal verbleef de verzoeker reeds meer dan 65 maanden (meer dan 5 jaren) legaal in België !!

[...]

Tevens wordt aangehaald dat gronden van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij kan het hiermee niet eens zijn.

Hij legde bij zijn verzoek tot verblijfsmachtiging veel documenten voor van integratie en duurzame, lokale verankering?

Het mag duidelijk zijn dat ook deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

Integratie en goed gedrag zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor ontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie en goed gedrag een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

a)

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België, ...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen, talenkennis....) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKEUKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partij in België (intussen meer dan 7 jaren) echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn."

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker betoogt dat verweerder een onredelijke beslissing nam door zijn integratie en gedrag, de duur van zijn verblijf in het Rijk, het feit dat de behandeling van de verschillende door hem ingestelde procedures enige tijd in beslag nam en het gegeven dat hij tijdens de behandeling van bepaalde procedures in het Rijk mocht verblijven niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerhouden. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zijn situatie anders apprecieert dan verweerder maar hiermee niet aantoonbaar dat verweerder een kennelijk onredelijk standpunt heeft ingenomen. Hierbij dient erop te worden gewezen dat de stelling van verweerder in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde immers reeds *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker daarnaast stelt dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog in het bezit was van een attest van immatriculatie moet worden gesteld dat hij het gegeven dat hij houder was van dit document zelf niet aanvoerde als een buitengewone omstandigheid, zodat verweerder hieromtrent geen standpunt diende in te nemen. De Raad kan trouwens niet inzien waarom het feit dat verzoeker gedurende een bepaalde periode beschikte over een attest van immatriculatie voor hem een belemmering zou vormen om een aanvraag om machtiging tot verblijf aan te vragen via de reguliere procedure.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat verweerder bedrieglijk lijkt te hebben gehandeld door het feit dat hij gedurende een bepaalde tijd in België kon verblijven *“compleet en op bewuste wijze”* te negeren. Zoals reeds gesteld diende verweerder namelijk een feitelijke vaststelling die verzoeker zelf niet uitdrukkelijk als buitengewone omstandigheid aanvoerde – en waarin door een normaal redelijk denkend mens ook geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden ontwaard – niet bij zijn beslissing te betrekken.

De uiteenzetting van verzoeker, inclusief zijn niet gestaafde bewering omtrent *“wat de wetgever heeft gewild”*, laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden omdat verweerder volgens hem geen rekening hield met *“de achterliggende filosofie van de criteria”* van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) moet worden gesteld dat deze instructie door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde werd verwijderd. Op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende – op 25 januari 2010 – wist hij dus of behoorde hij te weten dat hij niet meer nuttig naar deze instructie kon verwijzen en dat hij ook geen rechten kon putten uit deze instructie. Het gegeven dat leden van een beleidsceel of een overheidsdienst zouden hebben verklaard dat de instructie van 19 juli 2009 in bepaalde gevallen nog zou kunnen worden toegepast leidt evenmin tot de conclusie dat verweerder het vertrouwensbeginsel heeft geschonden. Verweerder dient immers de bepalingen van de wet – die in deze zeer duidelijk zijn – en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande (politieke) verklaringen die werden aangelegd.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Een beginsel van behoorlijk bestuur, zoals het vertrouwensbeginsel, laat verweerder bovendien hoe dan ook niet toe bij het nemen van een bestuurlijke beslissing voorbij te gaan aan een wettelijke vereiste, in casu de verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen om op ontvankelijke wijze een

aanvraag om machtiging tot verblijf in België te kunnen indienen. Er blijkt bijgevolg zelfs niet dat verzoeker een belang heeft bij dit onderdeel van zijn middel.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK